

Răspuns la o cerere de stricare a Bibliei

Pr. dr. Mihai-Andrei Aldea,

București

2025

Cuprins

Ce s-a întâmplat	4
Raționamentele d-nei D.B. în lumina Adevărului	6
1) D-na D.B. crede că Iisus nu mai lucrează după Răstignire.....	6
2) D-na D.B. îl declară profet mincinos pe Apostolul Pavel.....	8
3) D-na D.B. pretinde că Iisus Christos învață altceva decât învață El.....	9
3.1. Lipsa egalității în iubire și între oameni.....	9
3.2. De la adevăr la prejudecată.....	10
3.3. O manipulare și mai multe înstrăinări de Adevăr	11
4) D-na D.B. pretinde că nu Iisus l-a ales pe Pavel Apostol.....	12
4.1. Cine și cum l-a ales pe Pavel Apostol.....	12
4.2. Un șir de erori logice.....	13
5) D-na D.B. pretinde că istoria convertirii Apostolului Pavel nu este credibilă.....	14
5.1. O contrazicere a martorilor biblici.....	14
5.2. Apelul la diavol.....	14
5.3. În loc de argument pentru apelul la diavolul.....	14
5.4. Alte contraziceri ale Biblei	15
5.5. Minciunile drept adevăr.....	16
5.6.....	17
6) Sfântul Apostol Pavel e declarat misogin de d-na D.B.	19
7) D-na D.B. crede că Apostolul Pavel promovează sclavia și idolatria.....	22
7.1. Încurajarea sclavilor în credință nu este promovarea sclaviei.....	22
7.2. Îndemul la îndeplinirea datoriilor nu este promovarea idolatriei.....	24
8) Faptele și credința la Fiul lui Dumnezeu și la Apostolii Iacob și Pavel.....	26
9) D-na D.B. îl pretinde homofob pe Sfântul Apostol Pavel.....	27

9.1. Grijă față de cei bolnavi este declarată ură.....	27
9.2. Alte ignorări ale Bibliei	28
9.3. Împotriva Bibliei, iar și iar	28
9.4. O concluzie tristă.....	31
10) D-na D.B. crede că Apostolul Pavel este în contradicție cu modernitatea privind exercițiul fizic.....	33
10.1. Este Sfântul Apostol Pavel împotriva exercițiului fizic?.....	33
10.2. De ce este nevoie de măsură și față de grija pentru trup?	34
11) D-na D.B. crede că Apostolul Pavel greșește cerând femeilor îmbrăcăminte decentă.....	36
12) D-na D.B. are o concluzie.....	38
Concluzii la textul d-nei D.B.	39

Ce s-a întâmplat

Pe 24 Mai 2025 am primit pe mail un mesaj intitulat
Cerere de retragere a scrierilor Aposolului Pavel din Biblie / Request for the Removal of the Writings of the Apostle Paul from the Bible,
semnat de o doamnă D.B.¹
Am citit mesajul și am considerat că este bine să primească un răspuns din partea mea. Acest răspuns fiind, evident, textul de față.

D-na D.B. începe cu o mărturie personală, cu câteva puncte esențiale:

- A) că ar fi trimis mesajul după o „reflecție îndelungată și profundă” de mai mulți ani;
- B) că este creștină protestantă
- C) că este ingineră cu două diplome
- D) că vorbește cinci limbi
- E) crede că Dumnezeu a înzestrat-o cu „o mare inteligență” și îi mulțumește pentru asta
- F) că ceea ce a scris merită întreaga mea atenție (și a celorlalți adresanți) pentru că „doar adevărul contează”

Merită amintit dintru început că în afară de punctul A., toate celelalte elemente sunt cel puțin inutile pentru un asemenea text.

O personală *laudatio* este necesară **doar** atunci când se discută despre persoană. În orice altă dezbatere sau demonstrație nici lungimea ”reflecției”, nici convingerea că aceasta este profundă, nici meseria, diplomele sau limbile vorbite, nici (auto-)asumpția inteligenței nu au valoare de argument.

Desigur, prezența acestei *laude de sine* la începutul textului nu garantează lipsa de valoare a acestuia. Dar constituie un exemplu de proastă abordare a temei, fapt care tinde adeseori să fie mărturia unui text îndoielnic sau chiar de foarte slabă calitate.

În această ultimă privință o altă mărturie o constituie chiar titlul.

Ideea de a schimba **Biblia** după aproape două mii de ani (două milenii!) în care a fost primită ca atare de Biserică și chiar de cei din afara Bisericii este, dintru început, illogică.

Ea include premisa că toți cei dinainte, teologi creștini bărbați și femei, au fost orbi la o asemenea nevoie (de scoatere a textelor pauline din **Biblie**). Și mai cuprinde și premisa că Duhul Sfânt nu a avut putere să îndrepte o greșeală atât de uriașă vreme de două milenii.

Sunt premise extrem de puțin modeste, spre a nu spune extrem de arogante.

Premise care contrazic mărturia Mântuitorului privind invincibilitatea Bisericii Sale în fața Iadului (Matei 16:18).

¹ Numele întreg oferit de dânsa este Daniela Bovel, dar folosim numai inițialele pentru a putea reduce implicarea emoțională a cititorului.

Dar, pe de altă parte, d-na D.B. s-a ostenit „mai mulți ani” și a realizat lucrarea în cauză, pe care a trimis-o *lumii* spre dezbatere.

Ca urmare, vom cerceta și vom vedea în ce măsură găsim în text o argumentație care să îndreptățească asemenea premise și asemenea titlu.

Mai menționăm aspectul foarte interesant al trimiterii textului pe mail.

Este o soluție salutară pentru a ținti anumite persoane, dar poate fi dezavantajos pentru a asigura răspândirea ideilor. Adresarea aceasta specifică arată că autoarea crede că există persoane care au autoritatea de a schimba **Biblia** – și, ca urmare, le-a trimis mesajul pe mail.

Însă o asemenea viziune îmi trezește o puternică nedumerire. Conform înseși **Sfintelor Scripturi**, nu cunosc niciun om care să aibă căderea să adauge ori să scoată ceva din **Biblie**. Cu atât mai puțin eu, cel din urmă preot al Bisericii lui Dumnezeu.

Acest fapt, ușor de verificat, face demersul oarecum neclar, pentru că este o *cerere* adresată unor oameni care nu o pot îndeplini chiar dacă ar socoti-o corectă.

Va trebui să vedem în ce fel acest aspect este lămurit în lucrare.

Textul are un aspect prea puțin îngrijit, excesiv colorat, cu formătări variate – chiar și de la un cuvânt la altul.

De asemenea, textul are câteva caracteristici fundamentale din punct de vedere al metodei de cercetare și expunere folosite:

- I. Citatele biblice în limba română sunt din versiunea Cornilescu 1924, o versiune biblică deosebit de tezigă și incorectă; chiar și cultele protestante din România au unele versiuni (mult) mai bune decât aceasta²; este un fapt ce poate afecta (grav) calitatea înțelegerii **Sfintelor Scripturi**, chiar dacă nu este întotdeauna cazul³
- II. Textul începe cu concluzia, adică cererea de „retragere” a scrierilor pauline din **Biblie**, precum și de „ștergerea sau corectarea cărții” **Faptele Apostolilor**
- III. După aceea începe argumentația – sau încercarea de argumentare –, care se bazează în limba română pe citate din versiunea Cornilescu 1924 și părerea autoarei despre cum trebuie înțelese acestea.

Vom încerca mai departe să urmărim raționamentele și/sau argumentația d-nei D.B. punct cu punct.

2 Un element important îl constituie și amintitul tezism, care face ca traducerea să aibă schimbări de sens pe anumite linii ideologice ale traducătorului. Dar și depărtarea de **Septuaginta**, versiunea ebraică de limbă greacă (veche) a **Vechiului Testament**, versiune folosită și în **Noul Testament**, dar și de Creștinii primelor veacuri. Ne izbim aici de o prejudecată gravă, care îi face pe mulți Protestanți să disprețuiască **Septuaginta**, deși a fost primită de Evrei ca egală versiunii ebraice. Și, în schimb, să apeleze la variantele masoretice, despre care se știe foarte clar că sunt deosebit de nesigure (în ceea ce privește fidelitatea păstrării textului vechi-testamentar).

3 În lucrarea de față am folosit mai multe ediții ale **Bibliei** în limba română tradusă și tipărită de Biserica Ortodoxă Română, atât din versiunea oficială a Sfântului Sinod cât și altele, precum versiunea Bartolomeu Anania sau ediții mai vechi. De asemenea, am folosit textul original vechi-grecesc, atât prin lucrările Nestle-Aland (*Novum Testamentum Graece*) cât și prin *Bible Hub* (biblehub.com), *Study Light* (studylight.com). Totodată am realizat confruntări cu versiuni în limbile engleză (KJV, NKJV, MEV etc.) și franceză (BFC, BDS, LSG etc.).

Raționamentele d-nei D.B. în lumina Adevărului

1) D-na D.B. crede că Iisus nu mai lucrează după Răstignire

Cităm „Iisus Hristos a declarat că a împlinit lucrarea încredințată de Dumnezeu”

Citând Ioan 17:4-8, d-na D.B. consideră

a) că misiunea lui Iisus s-ar încheia cu Moartea (sau Învierea) Sa;

Afirmația este o eroare logică fundamentală, deoarece încheierea unei etape este, mai totdeauna, deschiderea alteia. Este îndrăzneată pretenția că Învierea încheie misiunea Fiului lui Dumnezeu. Dar d-na D.B. nu aduce niciun argument biblic pentru această poziție particulară – și nici nu există un asemenea argument biblic, pentru că adevărul este altul.

Prin Jertfa Mântuitorului se încheie, de fapt, o primă etapă: misiunea pe care Domnul a avut-o până la Înviere. După care apare alta, proorocită chiar de El (ex.: Matei 16:18)⁴ și mărturisită de Evanghelii – de exemplu, la Matei 28:18-20, unde se arată că Mântuitorul însoțește Apostolii și Biserica Sa în lucrarea de misionariat și păstorie. Și îi însoțește **până la sfârșitul veacurilor** (Mt. 28:20).

Prin urmare, pretenția după care Dumnezeu Omul își încetează lucrarea odată cu prima parte a acesteia este în totală opoziție cu **Biblia**.

b) că „El nu a menționat necesitatea adăugării unor învățături noi transmise după învierea Sa”; **adevărat?**

Iată cuvinte ale Mântuitorului care pun la îndoială această afirmație:

Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteți să le purtați. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul... (Ioan 16:12-13)

care trebuie pusă în legătură cu prevenirea că

Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu. (Ioan 14:26)

Se vede, astfel, că există o nuanță importantă, ignorată în textul pe care îl cercetăm: Însuși Mântuitorul a prevenit că va exista o adâncire a Învățăturilor Lui, după Înviere, prin Duhul Sfânt. Ajungându-se astfel, de către cei încercați (Ioan 16:12), la o cunoaștere mai bogată și înaltă a lucrurilor dumnezeiești.

Desigur, toate aceste îmbogățiri, adânciri ale cunoașterii sau înălțări spirituale sunt totdeauna parte firească din cele descoperite lumii de Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 5:18 și 24:35, Marcu 13:31, Luca 21:33). Din acest punct de vedere este **adevărat** că nu se *adaugă învățături noi în înțelesul de altele față de cele care au început a fi revelate în lucrarea pământească a Domnului*. Dar, cum se arată la Ioan 14:25-26, există o adăugire de înțelegere, o îmbogățire de cunoaștere pe care Duhul Sfânt le aduce Creștinilor – pe

⁴ Aici se arată că Biserica Sa durează veșnic, ceea ce impune lucrarea Sa în conducerea Bisericii Sale.

măsură ce aceștia cresc în ascultarea de Dumnezeu.

c) (d-na D.B. consideră) și că Apostolul Pavel este o „persoană pe care nu a ales-o în public”;

iarăși **fals**, deoarece alegerea Apostolului Pavel s-a făcut de față cu însoțitorii săi pe calea către Damasc și prin arătarea și mărturia Domnului către Creștinii și Iudeii din Damasc (FA 9:1-22).

Ne izbim aici de refuzul acceptării evidenței: dacă era vreo umbră de îndoială privind chemarea la apostolie a lui Saul/Pavel, aceasta s-ar fi manifestat **în Biserica primelor veacuri**. Dimpotrivă, însă, avem și mărturia Sfântului Apostol Petru (II Petru 3:15), cât și pe a celorlalți Apostoli, care l-au recunoscut pe Pavel ca frate al lor.

Desigur, în textul d-na D.B. apare un argument circular: negând scrierile pauline dintru început, textul respinge și datele oferite de acestea. Precum cea de la Galateni 2:6-14 ș.c.l. în care se vede că Apostolii l-au recunoscut pe Pavel ca pe unul dintre ei.

Dar că acest lucru s-a întâmplat este ușor de văzut: dacă Sfântul Pavel ar fi mințit, i-ar fi stat împotrivă toți Apostolii și am fi avut atât mărturia lor cât și condamnare a lui.

Lucrurile stau însă altfel, căci primele veacuri creștine îl văd pe Sfântul Apostol Pavel ca pe unul dintre Apostolii Domnului.

2) D-na D.B. îl declară profet mincinos pe Apostolul Pavel

Cităm

„Isus Hristos ne-a avertizat împotriva falșilor profeți veniți în Numele Său”

Ceea ce este **adevărat**.

Doar că d-na D.B. adaugă de la dânsa la cuvântul **Scripturii**,

„falșilor profeți veniți în Numele Său, printre care și apostolul Pavel”,

ceea ce este **100% neadevărat**.

Observăm și aici faptul că d-sa pune repetat concluzii și etichete înainte de demonstrație. Ceea ce este dovada unei abordări foarte subiective. Abordare cu totul străină de principiul amintit de d-sa, „doar adevărul contează”.

Faptul că d-sa își bazează ”demonstrațiile” pe propriile adaosuri, pe propriile concluzii și etichete apriorice le anulează orice validitate.

Ca raționament (?) pentru concluzia inițială, d-na D.B. repetă același **neadevăr** (sau, în termeni biblici, aceeași **minciună**), după care ”Pavel”

„s-a prezentat ca apostol fără să fi fost ales de Isus în prezența unor martori”.

Am văzut la pct. 1) că și chemarea Apostolului Pavel, dar și primirea lui ca apostol se fac **în prezența martorilor, inclusiv a martorilor creștini**. Am văzut că **toată Biserica primară îl recunoaște ca Apostol**.

D-na D.B. ignoră total aceste fapte, așezându-se în afara adevărului.

3) D-na D.B. pretinde că Iisus Christos⁵ învață altceva decât învață El

Cităm:

„Legea împărătească învață egalitatea și iubirea universală”.

3.1. Lipsa egalității în iubire și între oameni

Învățătura „egalității și iubirii universale” **nu există** în **Biblie**. În lipsa oricărei referințe biblice la subiect, d-na D.B. citează de la Matei 22:36-40. Dar acesta este un loc în care se arată cele mai mari porunci ale Legii Vechi: adorarea lui Dumnezeu și iubirea aproapelui ca pe noi înșine.

Avem aici – la Matei 22:36-40 – trei feluri de iubiri: iubirea (adorarea) lui Dumnezeu, iubirea de sine (ori *iubirea de tine însuși*) și iubirea aproapelui (cea de-a doua devenind măsură pentru ultima). Acest fapt arată deja o inegalitate.

Și merită subliniat faptul că adorarea (iubirea) lui Dumnezeu (*să Îl iubești cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău*) este o formă de iubire **net superioară** iubirii de sine.

De asemenea, că iubirea de sine este natural și total legată de **specificul fiecăruia**. Pentru că acela care are chemare spre a fi miner trebuie să își iubească această chemare, la fel cel chemat să fie scriitor, pompier, oier sau pescar. Dar fiecare dintre aceste iubiri **este altfel**. Ca urmare, fiecare iubire de sine este diferită de a celorlalți. Și, prin urmare, cu atât mai mult iubirea aproapelui este diferită.

Deosebirea între iubirile de sine – implicit, iubirile de aproape – se pot înțelege cu ajutorul cuvântului de la I Petru 4:10.⁶ Aici se arată că felurile daruri primite de oameni trebuie folosite spre a sluji unii altora. Fenomenul poartă numele de **complementaritate** și este **radical** diferit de ”egalitate”.

Iar aici nici măcar nu am atins problema celor îndârjiți în rău, pe care Mântuitorul îi condamnă clar, fără nicio cerere de iubire pentru cei care cred în El. Vom reveni însă.

Până atunci, arătăm că ”iubirea universală” este un termen în cel mai bun caz discutabil.

Există însă *egalitatea universală* proclamată ca parte a Învățăturii lui Christos?

Mântuitorul Însuși poruncește

Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt

5 Forma de scriere (și pronunțare) *Cristos* ori *Christos* este singura corectă în limba română. Forma *Hristos*, impusă de propaganda slavistă și, apoi, de ocupația sovietică, este greșită. A se vedea și *Christos, Cristos sau Hristos* (la <https://mihaiandrealdea.org/2019/02/21/christos-cristos-ori-hristos/>), *Iar despre Christos, Cristos și Hristos* (la <https://mihaiandrealdea.org/2024/12/19/iar-despre-christos-cristos-si-hristos/>) ș.a.a.

6 Desigur, am putea cita aici capitolele 12-14 din Epistola I Corinteni a Sfântului Apostol Pavel (sau alte texte pauline similare). Dar apelând la Sfântul Apostol Petru – ca și la cuvântul Mântuitorului – este mai ușor de văzut și adevărul celor arătate, dar și deplina concordanță între restul **Noului Testament** și scrierile pauline.

lupi răpitori. (Matei 7:15)

Se vor scula christoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor face semne și minuni, ca să ducă în rătăcire, de se poate, pe cei aleși. (Marcu 13:22)

Și, iarăși, poruncește

Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor... (Matei 6:6)

Și ne spune, clar și absolut:

Astfel vor fi cei de pe urmă, întâi, și cei dintâi, pe urmă, căci mulți sunt chemați, dar puțin aleși. (Matei 20:16; a se vedea și Matei 22:14)

Vedem, astfel, întâi, trei categorii prezentate de Mântuitorul: cei chemați, cei aleși, proorocii mincinoși. Între care nu există egalitate.

Dar nici între cei aleși nu există egalitate, după cum se poate vedea, de pildă, la Matei 17:1 sau Marcu 9:2 (unde sunt luați să vadă Schimbarea la Față doar trei dintre Apostoli – și cu atât mai mult dintre ceilalți ucenici). În Faptele Apostolilor se vede clar **inegalitatea** treptelor creștine, căci autoritatea Apostolilor este incomparabil mai mare decât a celorlalți ucenici ai Domnului.

Iar exemplele pot merge mai departe, însă credem că am dovedit deja foarte clar adevărul:

Nu există în Învățătura Fiul lui Dumnezeu această „egalitate și iubire universală”, noțiuni în fapt 100% comuniste, pe care d-na D.B. eronat i le atribuie.

3.2. De la adevăr la prejudecată

D-sa afirmă, după citatul de la Matei 22:36-40, care îi contrazice de fapt premisa, că

„Scrierile lui Pavel conțin mai multe pasaje care contrazic această egalitate...”

Observăm aici lipsa de politețe față de Apostoli a autoarei. D-sa începe adresarea către noi prin "Stimată Doamnă, Stimat Domn"; dar crede că are dreptul să vorbească despre Apostoli ca despre persoane aflate mult sub nivelul ei. O face nu doar cu Apostolul Pavel – ceea ce, deși trist, ar fi avut o noimă. Dar o face și cu Sfinții Apostoli Petru și Iacob, cu care de asemenea „se trage de șireturi”, după o consacrată expresie populară.

A doua observație este că bine și firesc face Sfântul Apostol Pavel când contrazice o idee comunistă pe care Dumnezeu nu a promovat-o.

Și că era de bun simț, era elementar, era obligatoriu, ca autoarea să dovedească foarte clar pretenția că

„Legea împărătească învață egalitatea și iubirea universală.”

Ceea ce nu face, dar se poartă ca și cum ar fi făcut-o.

Însă, repetăm, fraza aceasta este de Extremă Stânga, iar nu creștină.

3.3. O manipulare și mai multe înstrăinări de Adevăr

Și foarte interesantă este încheierea frazei acuzatoare:

„Scrierile lui Pavel conțin mai multe pasaje care contrazic această egalitate în special în ceea ce privește rolul femeilor (care reprezintă 50% din populația mondială)”

Frazarea este revelatoare pentru subiectivismul autoarei.

D-sa nu a dovedit încă existența principiului „egalității și iubirii universale”, dar deja se plânge de atacarea „acestei egalități” și **numai** în privința femeilor. Aducând pe post de argument o afirmație fără legătură cu cele susținute – ceea ce ne aduce în fața unei clasice și triste erori logice numită *non sequitur*. Această denumire latină acoperă acele tipuri de *sofisme* (a se vedea dex.ro) ori argumentații false, înșelătoare, care folosesc pe post de argument *fapte fără legătură cu subiectul*.

Altfel spus, *dacă* ar fi exista acea „egalitate” în **Noul Testament** (nu există) și *dacă* Sfântul Apostol Pavel ar fi greșit contrazicând-o (de fapt, bine face), acțiunea de contrazicere ar fi fost greșită **indiferent de persoanele țintă și numărul lor**.

Adică fie că femeile erau 1% sau 80% din populație, avem aceeași valoare de adevăr pentru situația descrisă de d-na D.B.

Faptul că d-sa crede că e mai gravă nedreptatea făcută multora decât celor puțini stă în contradicție cu Învățătura lui Dumnezeu. A se vedea, de pildă, Matei 7:13-14 și Luca 12:32 în relație cu Iuda 1:14-15 și Apocalipsa 20:4; deși Sfinții lui Dumnezeu sunt o parte mică a omenirii, Dumnezeu îi primește și pedepsește aspru pe aceia care i-au chinuit și ucis (deși aceștia sunt marea majoritate a ”populației mondiale”).

În concluzie, D-na D.B. proclamă drept biblică o învățătură **străină Bibliei** și vrea să îl condamne în temeiul acestei învățături străine pe Sfântul Apostol Pavel.

4) D-na D.B. pretinde că nu Iisus l-a ales pe Pavel Apostol

4.1. Cine și cum l-a ales pe Pavel Apostol

Cităm „Iisus nu l-a ales pe Pavel dintre discipolii Săi”
Și d-na D.B. completează cu

„Spre deosebire de ceilalți apostoli, Pavel nu a fost ales personal de Iisus, nici învățat de El în public. Afirmațiile sale se bazează doar pe propriile experiențe, fără martori.”

Din punct de vedere logic avem de-a face aici cu *circulus in probando* (cerc în probare /argumentare), deci cu o *argumentație în cerc* (argumentație circulară).

D-na D.B. neagă din start și spusele Sfântului Apostol Pavel, dar și mărturiile despre el, toate fără niciun argument. Apoi folosește această negare drept argument pentru a pretinde că nu există cele relatate de martori și apostol.

Argumentația în cerc este lipsită de valoare demonstrativă în sine. Ea poate fi, cel mult, o dovadă limitelor intelectuale, a subiectivității sau chiar răutății celui care o folosește, după caz.

În realitate, cartea **Faptele Apostolilor**, scrisă de Sfântul Apostol și Evanghelist **Luca**, arată foarte clar că au fost mulți martori la chemarea și primirea ca apostol a celui care fusese Saul și devine Pavel (Fapte 9:1-30).

Printre acești martori sunt Evreii care erau cu el pe calea către Damasc, dorind să îi prigonească pe Creștini. Mărturia acestora este cu atât mai puternică, de vreme ce fuseseră împotriva Bisericii și a Domnului Iisus.

Urmează apoi Anania din Damasc, pe care Însuși Domnul îl pune să îl vindece de orbire pe *Fratele Saul*. Cu care prilej Domnul îi mărturisește lui Anania despre alegerea lui Saul pentru apostolie.

Urmează apoi ceilalți Creștini din Damasc, dar și Evreii care îl auzeau vestindu-l pe Christos Mântuitorul în sinagogi.

În sfârșit, sunt Creștinii din Ierusalim, împreună cu Apostolii rămași acolo.

Cartea **Faptele Apostolilor** este scrisă de Sfântul Luca înainte de sfârșitul primei captivități la Roma a Apostolului Pavel, adică în anii 62-63.

Este o vreme în care Creștinii trăiau fierbinte bucuria mântuirii și a darurilor Duhului Sfânt, printre ei fiind mulți dintre cei care îl văzuseră și urmaseră pe Iisus Christos.

Dar nu există nicio umbră de îndoială la acești Creștini și urmașii lor față de adevărul celor relatate de **Faptele Apostolilor**.

Ca urmare,

este absolut clar dovedit că Apostolul Pavel a fost chemat la apostolat de Iisus Christos Însuși, de față cu mulți martori.

În clipa când neagă această realitate d-na D.B. se află cu totul în afara adevărului.

4.2. Un șir de erori logice

D-na D.B. citează faptul că Iisus afirmă că nu a spus nimic în ascuns (Ioan 18:20) drept argument pentru contrazicerea, cităm,

„unei învățături private sau spirituale transmise doar lui Pavel”.

Doar că nu există niciun loc în care Apostolul Pavel să pretindă așa ceva, cum că ar fi primit o „învățătură privată sau spirituală transmisă doar lui”. Trecem peste problemele gramaticale ale exprimării și repetăm: d-na D.B. se luptă cu afirmații care nu există, cu lucruri strict imaginare, dar pe care le pune, neresponsabil, în seama Sfântului Apostol Pavel.

Acest subiectivism este accentuat în următoarele fraze ale dânzei. Cităm

„În plus, mai târziu, Pavel era apropiat de Petru, un apostol care El însuși a negat că îl cunoaște pe Isus înainte de cântatul cocoșului, așa cum Isus prezisese (Matei 26:75).

Acest lucru ne amintește că până și apostolii erau imperfecti.

Alegerea lui Pavel de către Petru (pentru o anumită perioadă) poate fi considerată o greșală omenească.

Isus a dorit să-Și îndeplinească lucrarea de învățătură împreună cu ființe umane.”

Din nou ne izbim de argumentația *non sequitur*, însoțită de *circulus in probando* (adică *argumentație în cerc*).

Astfel, faptul că Apostolul Petru s-a lepădat de Iisus în noaptea Vinerii celei Mari este cu totul irelevant aici. Este eroarea logică *non sequitur*, adică invocarea drept argument a unui fapt fără legătură cu concluzia.

Aceeași eroare logică apare și în afirmația că „apostolii erau imperfecti”; o afirmație adevărată în sine, dar care nu dovedește nimic în context.

Însă aceste erori *non sequitur* (care nu dovedesc nimic) sunt pregătirea pentru *argumentația în cerc*: pentru că ea a hotărât că Pavel nu este bun, declară „alegerea lui Pavel de către Petru” greșală omenească.

Suntem în fața unor grave abateri de la logică, adică de la gândirea sănătoasă.

Și nici nu am atins faptul că Apostolul Petru, după pocăință, a fost reșezat între Apostoli chiar de Iisus Christos (Ioan 21:15-17).

Tot un argument *non sequitur* – adică fără valoare în context – este și afirmația că „Iisus a dorit să-Și îndeplinească lucrarea de învățătură împreună cu ființe umane”. Dincolo de faptul că este un truism – ceva de felul „când este frig nu este cald” – fraza este doar o umplutură fără valoare de argumentare (în acest context, desigur).

5) D-na D.B. pretinde că istoria convertirii Apostolului Pavel nu este credibilă

5.1. O contrazicere a martorilor biblici

Cităm „Povestea „convertirii” apostolului Pavel nu este o dovadă irefutabilă”.

Aici ne izbim, ca și în titlu, de o afirmație care contrazice realitatea, fie ea evidentă sau aprofundată.

Căci **istoria** convertirii Apostolului Pavel (a) este în primul rând relatată de Sfântul Evanghelist Luca, (b) are foarte mulți martori și (c) a fost primită de ceilalți Creștini din epocă. Toate acestea, la un loc, sunt **dovezi invincibile** ale convertirii.

Față de acest noian de mărturii, atât de clare și categorice, care sunt argumentele d-nei D.B. pentru afirmația sa?

5.2. Apelul la diavol

Pe post de argument,

d-na D.B. lansează întâi întrebarea dacă Iisus care l-a convertit pe Apostolul Saul nu ar fi de fapt diavolul. Cităm:

„Suntem siguri că Saul = Pavel (mai târziu) l-a auzit pe Isus și nu pe Diavolul???”

Da, suntem siguri, pentru că Biserica era plină de oameni plini de Duh Sfânt, care ar fi identificat îndată orice înclinații demonice, așa cum au făcut-o, de altfel (ex.: Fapte 5:1; 8:7; 11:27-28; 13:1-2 și 9; 16:18).

În cazul Sfântului Apostol Pavel nu avem așa ceva. Mai mult, mărturiile Apostolilor Iacob, Ioan și Petru sunt clare și atestă faptul că Iisus Christos l-a convertit.

Aici, prin urmare, d-na D.B. se contrazice cu toată Biserica primară, cu toți Sfinții lui Dumnezeu din vremea Apostolilor și din următoarele secole. Punându-l pe diavol în locul lui Christos Iisus.

5.3. În loc de argument pentru apelul la diavolul

Iar pe post de argumente pentru afirmația **extrem de gravă** după care Iisus care l-a convertit pe Saul ar fi fost diavol, d-na D.B. aduce drept argument cuvintele în care Iisus arată că și-a încheiat lucrarea de om în lume (Ioan 19:30 și 17:4-8).

Aici d-na D.B. vine cu o idee de o abisală falsitate, după care amintitele cuvinte ar încheia lucrarea lui Iisus Christos în lume, chiar și după Înviere. Deși am arătat deja că este o idee izbitor de falsă, vom adăuga alte câteva mărturii.

Astfel, vedem la Matei 28:8-20 cum Iisus Înviat își vizitează ucenicii, femeii sau bărbați, **învățându-i ce au de făcut**. Mai mult, la Matei 28:20 El le spune clar:

„Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.”

Cuvântul acesta, ca și cele dinainte spuse Apostolilor și arătate la Matei 28:16-20 sunt arătate și mai pe larg la Marcu 16:9-20. Încheierea de aici merită citată, spre a vedea cum ideile d-nei D.B. stau direct împotriva Cuvântului lui Dumnezeu:

„Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu.

Iar ei [Apostolii n.n.], plecând, au propovăduit pretutindeni și Domnul lucra cu ei și întărea cuvântul, prin semnele care urmau. Amin!” (Marcu 16:9-20)

Am subliniat mai sus cuvintele biblice care arată absolut clar și categoric faptul că Domnul Iisus Christos a continuat să lucreze cu Apostolii și ceilalți Creștini atât după Înviere, cât și după Înălțare. Este o realitate absolut clară pentru orice om care citește **Noul Testament**.

Evident, toate acestea stau cu totul împotriva acuzațiilor aruncate de d-na D.B.

5.4. Alte contraziceri ale **Biblei**

Acesta de mai sus (prezentat la **5.2.** și **5.3.**) este **fundalul biblic real**. Fundal peste care d-na D.B. intră cu brutalitate și idei ireale afirmând, atenție,

„Iisus știa că învățătura Sa și credința în El vor costa viețile multor credincioși, dar cu toate acestea a plecat.

Sacrificiul credincioșilor viitori nu a fost un motiv suficient pentru El ca să rămână.

*Atunci, **de ce ar fi revenit pentru un oarecare Saul = Pavel ?**”*

Pe d-na D.B. nu o interesează, iată, că Iisus Christos, Dumnezeu-Om, este pretutindeni, deși nu pretutindeni la fel. Adică în Ziua Învierii era și cu Tatăl în Ceruri, și cu ucenicii de pe calea către Emaus, și cu cei din Ierusalim.

Tot așa, Înălțat la Ceruri, Iisus rămâne cu ucenicii Săi (Marcu 16:16-20), așa cum, de altfel, **a promis înainte de Pătimirile și Moartea Sa:**

Încă puțin timp și lumea nu Mă va mai vedea; voi însă Mă veți vedea, pentru că Eu sunt viu și voi veți fi vii. (Ioan 14:19)

În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi. (Ioan 14:20)

Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește; iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui. (Ioan 14:21)

***Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi!** (Ioan 14:18)*

Puțin și nu mă veți mai vedea, și iarăși puțin și Mă veți vedea, pentru că Eu mă duc la Tatăl. (Ioan 16:16)

*Acestea vi le-am spus în pilde, dar vine ceasul **când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci pe față vă voi vesti despre Tatăl.*** (Ioan 16:25)

Sunt și alte locuri în care Mântuitorul arată că, dincolo de lucrarea Sa de răscumpărare a lumii (Ioan 3:16), are și o lucrare de călăuzire a credincioșilor către Împărăția Cerurilor (așa cum se vede în versetele citate mai sus).

Ca urmare, încheierea lucrării de răscumpărare **nu înseamnă** nici dispariția lui Iisus Christos din lume, și nici pasivitatea Sa față de cele de aici – așa cum greșit crede d-na D.B. Este o lucrare continuă, iar manifestările ei văzute nu sunt *revenire* și *continuare*.

Din păcate, pe această ignorare a **Bibliei** acolo unde o contrazice își construiește d-sa toată pledoaria.

5.5. Minciunile drept adevăr

D-na D.B. crede că poate cere schimbarea radicală a **Bibliei** pentru că este „inginer cu două diplome”, pentru că „vorbește 5 limbi” și pentru că (își închipuie că) are „o mare inteligență”.

Dar în același timp își permite să numească unul dintre cei mai importanți oameni din Istoria Bisericii (și a lumii) „un oarecare Saul = Pavel”. Și să creadă că Iisus nu ar fi avut de ce să vină pentru acesta, de vreme ce este „un oarecare”.

Este de remarcat aici și o viziune a trufiei, a înălțării de sine. Iar o asemenea viziune afectează totdeauna înțelegerea. Dubla măsură este totală și total nedreaptă.

Orbirea față de textele care o contrazic ajunge până la citarea unor texte biblice (care nu au legătură cu subiectul d-sale ori îl contrazic), fără ca d-sa să înțeleagă ce citează.

Iar „argumentele” cu care continuă sunt pe aceeași linie și se pot reduce la următoarea formulă:

„Eu, D.B., îl disprețuiesc și osândesc pe apostolul Pavel așa că Iisus nu avea cum să i se arate”.

După acest sofism (raționament care pare logic dar în fapt este fals / mincinos) se conduce d-na D.B. și atunci când adresează următoarea întrebare retorică:

„De ce s-ar fi arătat Iisus în secret unui prigonitor relativ neînsemnat ca Saul/Pavel și nu altor persoane care au făcut lucruri infinit mai grave?”

Observăm aici un șir de neadevăruri (minciuni):

a. Iisus i s-a arătat lui Saul (Pavel) **nu** în secret, ci **în public**, după cum arată clar Apostolii și ceilalți Creștini ai vremii.

b. Iisus i s-a arătat lui Saul (Pavel) **nu** pentru că era prigonitor, ci în ciuda acestui fapt. Oricine cunoaște Evangheliile vede că Iisus Înviat **se arată constant ucenicilor Săi**, iar **nu** prigonitorilor.

c. Iisus Înviat i s-a arătat lui Saul (Pavel) **nu** pentru că făcuse lucruri grave, ci pentru că știa că acesta îl va asculta și își va muta râvna cea multă pentru Dumnezeu de la drumul greșit la Calea Vieții.

Și aici d-na D.B. urmează un raționament de tipul *circulus in probando*, adică *argumentație circulară*.

Dânsa își închipuie că este falsă relatarea Sfântului Apostol Luca despre cum Iisus Înviat s-a arătat prigonitorului Său. Ca urmare, o schimbă după cum dorește și își formează "raționamentele" și "argumentațiile" nu pe baza textului biblic, ci pe închipuirile astfel construite (prin alterarea textului biblic).

De aceea, de pildă, revine sistematic la afirmația mincinoasă după care Domnul Iisus s-ar fi arătat lui Saul (Pavel) „în secret”. Deși **Biblia** arată foarte limpede că i s-a arătat în public.

Tot de aceea își folosește presupunerea pe post de argument, atunci când prezumează că Iisus i s-ar fi arătat lui Saul pentru că era prigonitor, iar nu pentru că îi era vas ales, cum Însuși Domnul mărturisește (Fapte 9:10-16; 13:2-4; 18:9-10).

Tot de aceea ignoră faptul că relatarea principală despre chemarea lui Pavel (Saul) la apostolat este a Sfântului Apostol și Evanghelist Luca. Un om de mare rigurozitate, plin de răspundere pentru fiecare cuvânt consemnat – după cum se poate vedea și în începutul *Evangheliei după Luca*.

Iar dacă este să se conteste mărturia Sfântului Luca despre chemarea și convertirea Apostolului Pavel, atunci trebuie contestate și **Evanghelia după Luca**, dar și celelalte Evanghelii care o susțin, adică tot **Noul Testament**.

Ceea ce înseamnă, după cea mai strânsă logică, esențial și absolut rațional, că **cine neagă istoria chemării și convertirii Apostolului Pavel nu este Creștin** (pentru că respinge, implicit, **toată** Învățătura Creștină)

Revenind la afirmațiile d-nei D.B., vedem întâi că dânsa continuă "argumentarea" prin afirmația că sunt prigonitori mai mari și mai răi decât a fost Saul înainte să fie chemat de Domnul. La părerea falsă că Mântuitorul i s-a arătat lui Saul pentru că era prigonitor a fost deja lămurită. Prin urmare, premisa falsă de la care a pornit textul analizat face o discuție pe temă absolut irelevantă.

5.6.

Mai întreabă retoric d-na D.B., cităm,

„De ce nu a permis Isus ca un apostol precum Petru să fie martor la revelațiile făcute lui Pavel, pentru a autentifica originea divină a învățăturilor sale?”

Observăm aici o manipulare: folosirea termenului de „nu a permis”, spre a induce cititorului prejudecata opoziției Mântuitorului față de prezența ca martor a unui apostol.

Corect înaintea lui Dumnezeu ar fi fost ceva de felul „De ce nu a rânduit Iisus ca...”.

Iar pentru întrebarea corect pusă există răspunsuri foarte clare:

a. Chemarea lui Saul la Credință și apostolat se face după ce prigoana din Ierusalim adusese împrăștierea Creștinilor și mai ales a Apostolilor.

b. Apostolii care nu erau în călătorii misionare fugeau și/sau se ascundeau de

prigonitori, nu îi însoțeau pe drum⁷.

c. Nu era nevoie de prezența unui apostol la descoperirea lui Iisus către Saul (Pavel), pentru că au fost martori chiar însoțitorii întru prigoană, iar apoi Creștinii din Damasc și Evreii din Damasc ce nu Îl primiseră încă pe Mesia (Fapte 19:1-22).

d. Apostolii au aflat convertirea de la martorii direcți ai acesteia și ai misiunii pline de râvnă a Apostolului Pavel (Fapte 9:26-28 și 15:1-26), precum și din întâlnirea cu acesta, când au cercetat dacă ceea ce vestea el este ceea ce și ei primiseră de la Domnul (și era).

Sunt adevăruri evidente, pe care d-na D.B. nu le vede (sau nu vrea să le vadă).

⁷ Cu excepția cazului în care erau prinși de prigonitori și duși la osândă ori la judecată, așa cum se va întâmpla și cu Sfântul Apostol Pavel (a se vedea *Faptele Apostolilor*, de la 21:26 până la 28:16).

6) Sfântul Apostol Pavel e declarat misogin de d-na D.B.

La acest punct găsim ceea ce constituie de fapt punctul de plecare în demersul anti-paulin și anti-creștin al d-nei D.B.

Cităm,

„Scrierile apostolului Pavel sunt misogine, contrare învățăturilor lui Isus și celor Zece Porunci”

Termenul de *misoginie* definește *ura* sau *frica* față de femei. Dar de ce pretinde d-na D.B. că scrierile pauline ar fi misogine?

Pe scurt, pentru că nu îi place că în aceste scrieri **se înfățișează o ierarhie a iubirii și slujirii**.

Aici d-sa revine cu aceleași neadevăr evident, după care Apostolul Pavel ar fi primit o învățătură nouă, secretă, fără martori și confirmare (deci diferită de Învățătura Mântuitorului și chiar contrară acesteia⁸).

D-sa ignoră faptul evident că **Apostolii și Biserica Apostolică au primit scrierile pauline ca fiind cu totul în linie cu Evangheliile**.

Repetăm, ca să se înțeleagă bine:

Apostolii și Biserica Primară au primit scrierile pauline ca deplin evanghelice și de la Dumnezeu.

Prin urmare, dacă cineva crede greșite scrierile pauline **este în afara Bisericii Primare și a Evangheliilor**.

Implicit, textul d-nei D.B. se așează, sistematic, pe o poziție anti-creștină.

Cu o dureroasă înstrăinare de Dumnezeu, textul falsifică intenționat spusele Duhului Sfânt prin Apostolul Pavel.

Cităm

„În plus, Pavel afirmă în **1 Timotei 2:15** că:

„*Femeia va fi mântuită prin nașterea de fii...*”

Dar Isus spune cu totul altceva:

Luca 11:27-28

« *Pe când spunea Isus aceste vorbe, o femeie din norod și -a ridicat glasul și a zis: „Ferice de pîntecele care Te -a purtat, și de țîțele pe cari le-ai supt!” Și El (Isus) a răspuns: „Ferice mai degrabă de ceice ascultă Cuvîntul lui Dumnezeu, și -L păzesc (fac) !”* »⁹

Am căutat să păstrăm aspectul original al textului, pentru că are și acest aspect, atât de neglijent, înțelesurile sale.

⁸ După cum am văzut mai sus că se pretinde în textul pe care îl analizăm.

⁹ Respectăm iarăși, după puteri, formatarea d-nei D.B. Ca și la citatul următor.

Dar foarte interesantă este **minciuna prin ciuntirea textului paulin**, căci la I Timotei 2:15 scrie, textual:

σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ καὶ ἀγιασμῷ μετὰ σωφροσύνης

(transliterat după pronunția vremii: *sotesetai de dia tes teknogoiias, ean meinosin en pistei cai agate cai agiasmo meta sofrosiunes*)

sau, în română,

ea va fi salvată prin naștere de copii, dacă va stăruî în credință și dragoste și sfințenie cu înțelepciune/ stăpânire de sine

(*σωφροσύνης* ori *sofrosiunes* înseamnă și stăpânire de sine, dar și rațional sau sobru)

Altfel spus, ceea ce zice Sfântul Apostol Pavel este în deplină concordanță cu Învățătura Mântuitorului, realitate pe care d-na D.B. încearcă să o escamoteze prin ciuntirea textului paulin.

Faptul că există **mântuirea prin nașterea de copii (fii)** este ușor de văzut în **Evangelii**, căci Mântuitorul ne spune că *cine va primi un prunc precum acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește* (Matei 18:5).

D-na D.B. ascunde acest lucru, ciuntind Învățătura lui Christos și mințind că

„Pentru Isus, **maternitatea nu este o condiție a mântuirii**. Ceea ce contează este **ascultarea și împlinirea, realizarea Cuvântului lui Dumnezeu**.”

D-sa pare să nu vadă cât de mult se contrazice...

Ascultarea și împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu **cuprinde obligatoriu** înmulțirea talanților dați de Dumnezeu. De exemplu, **maternitatea**, care este atât de mult înălțată de Iisus Christos încât arată că primirea unui copil este primirea Lui (Matei 19:5; Marcu 9:37; Luca 9:48; Ioan 13:20).

Desigur, maternitatea **nu** este o condiție a mântuirii dacă ai chemare la călugărie sau dacă nu poți să ai copii.¹⁰

Dar dacă disprețuiești maternitatea, disprețuiești darul lui Dumnezeu, rânduiala și cuvântul Lui.

Pe aceeași linie, de altfel, sunt toate "criticile" aduse de d-na D.B. scrierilor pauline.

D-sa vede "misoginie" în poruncile Duhului Sfânt pentru femeile credincioase¹¹.

În „marea inteligență” pe care și-o proclamă în deschiderea textului său d-sa nu vede faptul că *dacă mult ți s-a dat, mult ți se va cere* (Luca 12:48).

Nu vede nici faptul că a vesti cuvântul lui Dumnezeu aduce mari greutăți și primejdii, atât din lăuntru (Matei 12:36; Iacob 1:26 și 3:1-18; I Petru 1:19-21 etc.), cât și din afară (Ioan 15:20; Fapte 7:51-60; Apocalipsa 12:13 etc.).

¹⁰ Condiții care, de altfel, sunt exact ca cele pentru bărbați de la Matei 19:12.

¹¹ Porunci, de altfel, și vechi-testamentare. Câteva exemple la Deuteronom 23:17; Psalmi 143:11-12; Pilde 5:3-14; 6:23-33; 11:16 și 2; **31:30**; Isaia 3:16-24 etc.

Nu vede nici faptul că Iisus Christos **nu** a numit vreodată pe vreo femeie ca vestitor al Său, nici ca apostol sau altceva asemănător. Ceea ce face din spusele Apostolului Pavel deplină ascultare de Domnul.

Nu vede nici faptul că în timp ce preoția îi pune **pe unii bărbați** să vestească în biserici și îi pune **pe unii bărbați** să slujească aducerea Trupului și Sângelui Domnului pe Pământ, în schimb **aproape toate femeile** îl pot aduce pe Dumnezeu pe Pământ prin fiecare copil, și **aproape toate femeile** pot vesti cuvântul lui Dumnezeu bărbaților și femeilor așa cum niciun bărbat nu poate.

La fel, în această orbire deosebit de tristă, d-na D.B. nici nu își aduce aminte de porunca Mântuitorului:

care între voi vrea să fie mare să fie slujitorul tuturor (Matei 20:26)

și care dintre voi vrea să fie întâiul să fie vouă slugă (Matei 20:27)

Dacă cineva vrea să fie întâiul, să fie cel din urmă dintre toți și slujitor al tuturor (Marcu 9:35)

Față de aceste legi ale lui Dumnezeu, vedem că de fapt Duhul Sfânt așează prin Apostolul Pavel femeile **pe cel dintâi loc al smereniei**, adică **pe cel dintâi loc al slavei cerești**.

Că această rânduială este de la Dumnezeu se poate vedea și din lucrarea Mântuitorului până după Înviere. Întâi vestește Învățătura Sa, apoi își alege apostoli și ucenici care să îi ajute. Maica Sa și femeile credincioase vin, ascultă, slujesc și se retrag. După gândirea păgânească, în care aparențele sunt mai presus de conținut, s-ar putea crede că sunt uitate sau disprețuite. Dar El este Cel care a spus *mulți dintre cei dintâi vor fi pe urmă, și mulți din cei de pe urmă întâi* (Marcu 10:31). Și, ca urmare, **Maica Sa și femeile credincioase sunt primele căroră Mântuitorul li se arată după Înviere** (Matei 28:1-10).

De aceea și în Biserică este rânduiala ca, față de intrarea în locașul de cult, femeile să stea de-a stânga și bărbații de-a dreapta: pentru a se arăta tuturor că cele smerite sunt mai de cinste decât cei care ies în evidență. Așa că în biserici femeile stau de-a dreapta Mântuitorului, în locul mai de cinste, iar bărbații de-a stânga, în locul mai smerit.¹²

Dar aceste lucruri le poate vedea și înțelege doar cel care nu se bazează pe inteligența sa cea mare, ci pe ascultarea de Dumnezeu.

¹² A se vedea și Marcu 10:37-45 și 10:31, Matei 20:20-23, Ps 44:11 și 109:1, Matei 26:64, Luca 14:11 și 18:14, Matei 23:12 etc.

7) D-na D.B. crede că Apostolul Pavel promovează sclavia și idolatria

7.1. Încurajarea sclavilor în credință nu este promovarea sclaviei

Pe scurt, d-na D.B. pretinde că îndemnul paulin către sclavi, de a transforma starea lor în mărturisire a Credinței ar fi rătăcire.¹³

D-sa nu aduce un argument, ci folosește afirmația

„După Pavel, ar trebui încă să acceptăm sclavia și toate nedreptățile sociale care o însoțesc.”

Și aici d-na D.B. folosește o scară de valori lumească, străină lui Iisus Christos. Dar și confuzia logică între termeni.

Pentru această confuzie, să vedem cum d-sa pune semnul egal între *sclavi* și *"noi"* (adică d-sa și cei pe care îi consideră în aceeași tabără).

Pentru că în vreme ce Sfântul Apostol Pavel se adresează **unor sclavi ce nu își puteau schimba ușor starea**, d-na D.B. crede că **adresarea este și pentru oamenii liberi**. Altfel spus, consolarea și încurajarea pe care apostolul o aduce *robilor* sau *sclavilor* este declarată de d-sa o cerere pentru oamenii liberi, ba chiar și pentru stăpânii de sclavi – cu toate că nu are nicio logică pentru aceștia.

Este vorba, pentru cei care cunosc **Biblia**, despre cuvintele pauline

Fiecare, în starea în care a fost chemat, în aceasta să rămână. Ai fost chemat fiind rob? Fii fără grijă! ... (I Corinteni 7:20-21)

Aceste cuvinte, scoase din context, pot fi văzute drept o încurajare a sclavilor de a rămâne în starea lor. Dar numai scoase din context.

În fapt, prima frază (de la I Corinteni 7:20) este o încheiere a textului anterior (de la I Corinteni 7:1-19). Text în care Sfântul Apostol Pavel răspunde Corintenilor la întrebările privind femeia și căsătoria, tăierea împrejur etc. După cum arată clar epistola amintită, de la începutul ei, Corinteni erau luptați atât de desfrânare cât și de înălțarea de sine (trufie). Ca urmare, ei voiau pe de-o parte să facă felurite păcate trupești (I Corinteni 5:1-13), iar pe de altă parte să se laude până la dezbinare (I Corinteni 1:10-18 ș.cl.). Desigur, acele păcate trupești sunt legate de cele ale trufiei, care desparte de Dumnezeu și lasă loc răului. Tot din înălțare de sine apăreau printre Corinteni și cei care se despărțeau de soții ori soți sub pretextul evlaviei. Astfel încât unii se socoteau și *sclavi* prin faptul că erau într-o căsătorie – ca și cum căsătoria i-ar fi împiedicat să devină mai buni, iar nu propria despărțire de Dumnezeu.

Tuturor acestora și altora pe care nu i-am mai amintit le răspunde Pavel Apostolul. Și le arată că nu starea este cea care te mântuie – fie aceasta celibat (călugăria încă nu apăruse), căsătorie, văduvie, tăiere împrejur, robie ș.a.m.d. Ci te mântuie Dumnezeu,

¹³ Vom trece aici peste faptul că Domnul Iisus ne previne că toți cei care facem păcate suntem robi păcatului (Ioan 8:34; Romani 6:6-22). Vom trece peste faptul că Sfântul Apostol Pavel se vede pe el însuși ca sclav – al lui Iisus Christos, dar sclav – (Romani 7:23; Filipeni 1:1; Galateni 1:10). Vom trece și peste faptul că Sfântul Apostol Iuda (nu Iscarioteanul) se știe pe sine tot ca sclav al Domnului nostru Iisus Christos (Iuda 1.1.). Etc.

adevărata libertate fiind cea întru Christos.

Spre o înțelegere mai deplină a acestor **fapte**, subliniem că textul paulin pe care l-am prezentat a fost ciuntit de noi – în favoarea spuselor d-nei D.B. Mai întreg, este așa:

*Fiecare, în starea în care a fost chemat, în aceasta să rămână. Ai fost chemat fiind rob? Fii fără grijă! **Iar de poți să fii liber, mai mult folosește-te!*** (I Corinteni 7:20-21; s.n.)

Se vede limpede că ceea ce arată Sfântul Apostol Pavel este că nu starea te mântuiește. Și că, dimpotrivă, obsesia în a-ți schimba starea – cu iluzia că această schimbare te ajută duhovnicește – este greșită.

Pentru a arăta acest lucru, apostolul ia cea mai rea stare în afară de cea a osândiților. Și vedește faptul că nici aceasta nu este, pentru omul lui Dumnezeu, pricină de deznădejde. *Fii fără grijă!*, spune sclavului Sfântul Apostol. De ce?

Căci robul care a fost chemat în Domnul este un liberat al Domnului. Tot așa cel chemat liber este rob al lui Christos. (I Corinteni 7:22)

Căci nu starea te mântuiește și sfințește. Dumnezeu te mântuiește și sfințește. Asta arată, repetat, Sfântul Apostol Pavel. Și nu că ar fi bună robia, sau că ar trebui acceptată de către cei care ar putea să o desființeze.¹⁴

Ca o ultimă dovadă **evidentă** a acestui fapt revenim la afirmația paulină

Iar de poți să fii liber, mai mult folosește-te! (I Corinteni 7:21)

Afirmația îi încurajează pe cei care pot obține eliberarea, zicându-le să învețe din ea, să o aibă drept pildă a eliberării aduse de Domnul. Lucru evident din context(ul ignorat de d-na D.B.). Și care arată că Sfântul Pavel promovează ideea eliberării dacă se poate.

Ca și în cazul acuzațiilor de misoginie, și aici d-na D.B. nu înțelege **aplicarea practică a învățaturii lui Christos la feluritele cazuri**. D-sa nu vrea să vadă că de vreme ce sclavii care se puteau elibera erau foarte puțini, ceilalți erau afectați de o resemnare ce ducea ușor în *ușurătate* și *imoralitate*. Sfântul Apostol Pavel, prin urmare, îi întărește și încurajează pe sclavi, arătându-le că și ei pot să devină sfinți – respectiv și cum să facă acest lucru.¹⁵

Epistola către Filimon a Sfântului Apostol Pavel arată o situație care lămurește pe oricine vrea să vadă adevărul:

Onisim, sclavul lui Filimon, îl fură pe acesta și fuge. Se vede că fiind creștin Filimon a avut milă de el și nu l-a raportat ca fugar, situație în care Onisim ar fi fost vânat de autorități. Dar nici o părere bună nu are despre el. Sfântul Apostol Pavel **mijlocește pentru iertarea și eliberarea oficială** lui Onisim, ceea ce contrazice **total** interpretările sofistice ale d-nei D.B.

Pe de-o parte, Apostolul Pavel îi îndeamnă pe sclavi să își îndeplinească cinstit

14 Vom trece aici peste faptul că robii din vremea aceea erau mult mai liberi decât majoritatea oamenilor din zilele noastre. Căci aceștia, crezându-se liberi deși sunt sclavi, vor respinge cu indignare acest adevăr.

15 Aceeași situație o au misionarii în țările puternic anti-creștine: de multe ori este imposibilă acolo ieșirea din starea de persecuție, de înrobire pe criterii religioase ș.a.m.d. Ca urmare, Creștinii sunt întăriți și încurajați să își țină Credința indiferent de starea în care persecuția i-a pus. Știind că în Dumnezeu sunt liberi sufletește și în Împărăția Cerurilor vor avea parte de aceeași slavă cu ceilalți sfinți.

datoriile, iar pe de alta, atunci când are urechi care pot auzi, le cere stăpânilor să îi elibereze. A treia categorie, a celor care nu sunt nici sclavi, nici stăpâni, este inclusă prin **consemnarea în scris și includerea în *Biblie* a acestei aplicări practice și deplin drepte a Învățăturii Domnului Iisus** (prin care orice om, în orice stare socială ar fi, poate accede la sfințenie).

Amintim **faptul** că înaintea lui Dumnezeu și prin mântuirea adusă de Cel Întrupat se ajunge la o altă stare; **faptul** că întru Christos toți devin mădulare și cărămizi vii ale Bisericii; **faptul** că prin Duhul Sfânt se trece de împărțirea socială lumească – trecându-se către o ierarhie duhovnicească, mult mai înaltă și adevărată.

Și mai amintim că toate aceste fapte **sunt arătate de Sfântul Apostol Pavel, repetat**. Atât în **Epistola către Filimon**, mai pe larg, cât și în alte locuri, mai pe scurt (ca la I Corinteni 12:13).

Este absolut evident, pentru cine citește cu obiectivitate textele pauline, că acestea promovează încurajarea pentru fiecare treaptă socială, dar în niciun caz structurile sociale ale vremii și locului. Nici urmă, adică, de promovare a sclaviei.

7.2. Îndemul la îndeplinirea datoriilor nu este promovarea idolatriei

La acest punct **7)** ne izbim și de alt *sofism* al d-nei D.B.

Citând (în textul trimis) Coloseni 3:23-24, d-sa face o cutremurătoare confuzie între a lucra pentru Dumnezeu și a lucra pentru stăpân sau angajator.

În textul citat Apostolul Pavel îndeamnă pe slugi/robi¹⁶ să îndeplinească porunci ale Fiului lui Dumnezeu, precum

Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât văzând faptele voastre cele bune să slăvească pe Tatăl vostru Cel din Ceruri. (Matei 6:16)

... iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, căci El este bun cu cei nemulțumitori și răi. (Luca 6:35)

Sau, cum spune Duhul Sfânt prin Sfântul Apostol Petru,

Purtați-vă cu cinste între neamuri ca, în ceea ce ei acum vă bârfesc ca pe niște făcători de rele, privind mai de aproape faptele voastre cele bune să preamărească pe Dumnezeu, în ziua când îi va cerceta. (I Petru 2:12)

Citind aceste cuvinte sfinte, să vedem din nou cuvintele pauline:

Slugilor, ascultați întru toate pe stăpânii voștri cei trupești, nu slujind numai când sunt cu ochii pe voi, ca cei care caută să placă oamenilor, ci în curăția inimii, temându-vă de Domnul!

¹⁶ Cuvântul vechi-elin folosit în original este *δοῦλοι* (*diuloi* în pronunția vremii și locului). Acest plural este tradus în felurite limbi fie prin servitor sau slugă, fie prin rob ori sclav.

Orice ați face, lucrați din toată inima, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni (Coloseni 3:23-24)

D-na D.B. a legat ultimul verset de cel dinainte, izolându-l de cele care urmează. Obține astfel o falsificare a textului biblic, ce devine ceva mai ușor de manipulat în direcția dorită de d-sa.

În realitate, versetul de la Coloseni 3:24 face parte din încheierea unei învățături vaste, care începe cel puțin cu primul verset al capitolului și se încheie, firește, cu ultimul (Coloseni 3:25). Iar înainte de pomenirea *slugilor/sclavilor*, apostolul arată poruncile Duhului Sfânt și pentru *femei, bărbați, copii și părinți* (Coloseni 3:18-21). **Pentru toți** fiind spus (scris) versetul de la Coloseni 3:24.

Verset care – lucru ignorat de d-na D.B. – îl reia pe acesta:

Orice ați face, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceți în numele Domnului Iisus și prin El să mulțumiți lui Dumnezeu Tatăl. (Coloseni 3:17)

Punând în context toate versetele, constatăm că spusele Apostolului Pavel sunt o naturală reluare a Cuvântului lui Dumnezeu – din care am citat puțin mai devreme. Cuvânt care ne învață că lucrând ceea ce suntem datori putem să ne lăsăm înrobiți de lume sau să închinăm totul Domnului. Prima cale ducând la lad, iar cealaltă în Împărăția Cerurilor.

O perspectivă în care statutul social devine doar o condiție trecătoare, minoră, ce poate fi folosită spre mântuire de către cei care Îl iubesc pe Dumnezeu (Ioan 14:15 și 21).

Ne izbim aici de conflictul dintre ideile omenești (păgâne) de dreptate și cele arătate de Dumnezeu prin Fiul Său. Precum în porunca

Celui ce voiește să se judece cu tine și să îți ia haina, lasă-i și cămașa. (Matei 5:40)

Vedem că d-na D.B., care se declară creștină, nu îndrăznește să Îl critice pe Iisus Christos pentru asemenea învățatură; dar îl atacă furibund pe Sfântul Apostol Pavel pentru aceeași învățatură chistică.

Căci, iată, învățătura **nu este una particulară**, adică născocită de Pavel Apostolul, ci **este învățătura Domnului nostru Iisus Christos**.

Și împotriva Domnului Iisus stă d-na D.B. atunci când îl atacă pe Apostolul Pavel pentru ceea ce este, de fapt, Învățătura lui Dumnezeu.

Revenind la *sofism*, atunci când Sfântul Apostol Pavel le spune sclavilor că orice fac, să facă din inimă, **pentru Dumnezeu, nu pentru oameni**, d-na D.B. "înțelege" că le spune să îi țină pe stăpâni pe post de Dumnezeu. Asta cu toate că **în același verset** Apostolul Pavel mai amintește sclavilor că ei **slujesc Domnului Christos**. Deci nu oamenilor!

Pe scurt, d-na D.B. arată și în această secțiune că ori nu înțelege **Biblia**, începând cu scrierile pauline, ori nu vrea să înțeleagă, pentru că vrea (conștient sau nu) să o răstălmăcească.¹⁷

17 Menționăm în subsidiar inconstanța ideatică și de principii pe care d-sa o dovedește. Dacă ni s-a poruncit, cum pretinde d-sa, „egalitate și iubire universală”, atunci d-sa ar trebui să arate iubire și față de Sfântul Apostol Pavel, și față de familia d-sale, dar și față de diavoli, în aceeași măsură. Q.E.D.

8) Faptele și credința la Fiul lui Dumnezeu și la Apostolii Iacob și Pavel

Continuând atacurile la adresa Sfântului Apostol Pavel d-na D.B. intră în noi conflicte cu logica – pe tipare deja consacrate.

În primul rând, citează lămuririle pauline despre Legea lui Moise pe post de "argument"; pretinzând că astfel Apostolul Pavel ar nega rostul faptelor bune pentru cei din Legea Nouă. Suntem din nou în zona erorii logice *non sequitur*, în care așa-zisul argument nu are legătură cu concluzia. Este ca și cum am spune că cineva este aviator pentru că folosește mailul: "argumentul" nu are nicio legătură cu concluzia.

În al doilea rând, citează textul paulin de la Efeseni 2:8-9, în care acesta ne amintește că **am fost mântuiți prin har, prin credință, ca dar al lui Dumnezeu, iar nu prin fapte.**

Lucru perfect adevărat, de vreme ce Iisus nu a venit în lume pentru faptele cele bune ale oamenilor, ci pentru că eram îndepărtați de ele – și să ne întoarcem la ele prin credința în El. Iisus Christos nu ne-a învățat cele cerești pentru că făceam binele, ci pentru că eram înstrăinați de bine – și pentru ca să ne cheme la El, prin credință. Iisus Christos nu s-a lăsat Răstignit pentru faptele noastre bune, ci pentru a ne răscumpăra din robia morții în care faptele noastre cele rele ne-au adus – și pentru ca să credem în El. Deci toată lucrarea de mântuire a Domnului a fost făcută nu pentru faptele noastre cele bune

Deci, da, absolut clar, **am fost mântuiți prin har, prin credință, ca dar al lui Dumnezeu, iar nu prin fapte.**

Fără să vadă aceste lucruri, și fără să deosebească mântuirea universală de cea particulară, d-na D.B. vine la Luca 8:21 și Iacob 2:26. Încercând să argumenteze astfel, iarăși în eroarea logică *non sequitur*, că există o legătură inseparabilă între credință și fapte.

Doar că Apostolul Pavel nici nu a spus că nu ar fi!

La Romani 2:13-16 sau 13:7-14, la I Corinteni 6:1-20, 8:1-13 sau 13:1-13 și în **foarte multe alte locuri** Sfântul Apostol Pavel **arată care sunt roadele Credinței adevărate, care sunt faptele acesteia.**

Bogăția de asemenea mărturii, inclusiv din **Epistola către Romani** arată nu doar că Apostolul Pavel mărturisește **exact** Credința lui Christos, ca și Apostolul Iacov, dar mai ales faptul că d-na D.B. ocolește adevărul – și e greu de crezut că nu o face intenționat.

Prin urmare, devine ușor de văzut faptul că d-na D.B. are, conștient sau nu, o agendă politică modernistă. Și încearcă să supună **Biblia** agendei sale, în loc de a verifica adevărul unei asemenea agende prin Adevărul învățăturilor biblice.

9) D-na D.B. îl pretinde homofob pe Sfântul Apostol Pavel

9.1. Grija față de cei bolnavi este declarată ură

D-na D.B. pleacă în încercarea de argumentare de la textul paulin de la Romani 1:26-32. Text în care Apostolul Pavel arată că îndepărtarea de Dumnezeu, parte a liberului arbitru pe care ni l-a dăruit acesta, duce la patimi rușinoase, împotriva firii, precum homosexualitatea și lesbianismul.

D-na D.B. pretinde că

„Acele versete sunt **singurele din Noul Testament** invocate pentru a condamna homosexualitatea în tradiția creștină.

Apostolul Pavel **asociază explicit relațiile homosexuale** cu comportamente „împotriva firii”, plasându-le într-o listă de vicii și **mergând până la a spune că cei care le practică sunt „vrednici de moarte”**.

Acest limbaj este extrem de sever, ba chiar de o **violență alarmantă**.”

Merită să începem cu „alarmarea” proclamată de d-na D.B. și să amintim că Apostolul Pavel amintește aici de *moartea cea veșnică*, adică **osânda lui Dumnezeu**. Nu de vreo pedeapsă omenească. Prin urmare, nici vorbă de fantasmagorica „violență alarmantă” pretinsă de d-na D.B. Dimpotrivă, se vede aici **grija Sfântului Apostol Pavel pentru mântuirea tuturor**.

Să observăm apoi **contradicția ideatică** între punctul anterior și punctul de acum!

D-na D.B. **nu vrea să vadă** că Apostolul Pavel aici vorbește despre *fapte care influențează mântuirea*, deși mai sus declara că acesta ignoră sau ascunde această dimensiune a credinței.

Existența unor asemenea contradicții izbitoare este, de fapt, o practică deja comună în textul pe care îl studiem.

Revenind, să observăm faptul că textul care **condamnă homosexualitatea și lesbianismul**¹⁸ este un text **de prevenire împotriva răului adus de despărțirea de Dumnezeu** – și realizarea lui este o faptă mântuitoare în conformitate cu Matei 25:31-36 (și mai ales 36, în acest context).

Ca urmare, textul în cauză este un text de medicină sufletească, în care se arată cauzele unor grave boli sufletești, felurile bolilor și consecințele lor; dar, totodată, și **calea vindecării** (de aceste boli).

Fie că cineva este de acord sau nu cu textul în cauză – adică este Creștin sau nu –, din punct de vedere obiectiv textul **nu este homofob**; așa cum nu se poate spune că este împotriva tuberculoșilor un text despre cauzele, manifestările și vindecarea tuberculozei. Chiar dacă cineva crede că tuberculoza este un lucru bun și nu o boală, trebuie să admită că medicul ce a scris lucrarea despre tuberculoză nu este împotriva tuberculoșilor.

¹⁸ Da, pentru unii lesbianismul este doar o formă de homosexualitate. Deoarece în textul citat (Romani 1:26-32) sunt tratate diferit, le menționăm diferit. Este o contextualizare istorică absolut necesară unei analize obiective.

9.2. Alte ignorări ale **Bibliei**

Ignorând toate aceste lucruri, d-na D.B. mai ignoră și **mărturia Vechiului Testament** în privința homosexualității.

D-na D.B. mai ignoră faptul că Mântuitorul nostru Iisus Christos **a promovat două și numai două căi pentru Creștini: căsătoria dintre un bărbat și o femeie** (Matei 19:4-9; Marcu 10:2-12) și **abstinența** (Matei 19:11-12). Prima fiind **calea firească**, iar a doua **suprafirească** (Matei 19:11). Și, prin consecință, formele de desfrânare între bărbați sau între femei fiind **nefirești**.

Căci dacă după **Vechiul Testament** ar fi fost vreo schimbare în poziția față de homosexualitate sau lesbianism, Mântuitorul (ținta Legii Vechi!) ne-ar fi spus; și nu ar fi mărturisit doar cele două căi arătate mai sus (căsătoria dintre un bărbat și o femeie, sau celibatul/călugăria).

Iarăși, d-na D.B. ignoră faptul că Mântuitorul a osândit *desfrânarea*, în care intră orice relații trupești care nu sunt sub binecuvântarea căsătoriei. Inclusiv homosexualitatea și lesbianismul.

După cum arată și Sfântul Apostol Petru, atunci când spune

*Iar pe dreptul Lot, chinuit de petrecerea în **desfrânare** a celor nelegiuiți, l-a izbăvit* (II Petru 2:7)

Vedem aici – în altă parte a **Noului Testament!** – cum homosexualitatea și alte perversiuni ale Sodomei sunt incluse în cuvântul **desfrânare și condamnate împreună**.

Căci este clar pentru orice om rațional că acest cuvânt al Sfântului Apostol Petru osândește homosexualitatea și alte practici similare (ca desfrânare). Ceea ce, de altfel, este exact pe linia Mântuitorului, după cum s-a mai arătat.

Sunt, toate acestea, adevăruri evidente, realități izbitoare, pe care însă d-na D.B. le ignoră sistematic.¹⁹

9.3. Împotriva **Bibliei**, iar și iar

În schimb vine cu întrebări retorice, precum

„Dumnezeu chiar ar lăsa ființele umane pradă unor pasiuni „rușinoase”?”

Întrebarea, ca și altele asemenea, este de un absurd feroce.

De vreme ce Adam și Eva au fost lăsați de Dumnezeu să se supună diavolului, ca să li se respecte libertatea de alegere, cum poate un om rațional să pună asemenea întrebări?

¹⁹ Vom trece aici peste documentele creștine din primele secole, ca și din următoarele, documente din România (Imperiul Roman), Persia, Mesopotamia, Armenia, Etiopia, Georgia, India etc. Documente ce arată aceeași poziție universală a Bisericii universale: homosexualitatea și alte asemenea perversiuni sunt forme grave de desfrânare – parte a unei rătăcirii care idolatrizează sexul, crezându-l iubire. A se vedea și mai departe în acest răspuns.

Oare nu l-a lăsat Dumnezeu pe Cain să se cufunde în rușinoasele sale patimi? Căci deși l-a prevenit asupra răului pe care îl urma, nu l-a oprit cu forța. Încât Cain și-a și ucis fratele.

Oare nu i-a lăsat Dumnezeu pe Cain și urmașii săi în răutățile lor?

Oare nu i-a dat libertate Dumnezeu lui Lameh în pofta acestuia de răzbunare?

Și am putea continua cu mii și mii de exemple, dar ne oprim la acesta:

Oare nu i-a lăsat Dumnezeu pe arhierei și cărturari să fie prinși de patimi? Oare nu a fost lăsat Iuda să își urmeze patimile până la îndrăcire? Oare Dumnezeu nu i-a lăsat în patimile lor pe cei care strigau spre Fiul lui Dumnezeu „Răstignește-L! Răstignește-L!”?

D-na D.B. ignoră total realitatea liberului arbitru, respectiv a răspunderii personale pentru alegeri. Și ignoră aceste realități deși **Biblia** le subliniază de mii de ori. Așa cum ignoră și răbdarea lui Dumnezeu, faptul că Acesta lasă omului o foarte mare libertate în alegeri etc.

Ignorând toate acestea, d-na D.B. merge la afirmații mincinoase ce denaturează grav realitatea.

Pretinde, printre altele, că Iisus Christos nu ar fi rostit „niciun cuvânt despre homosexualitate”. Deși, după cum am văzut (la punctul 9.2.), Iisus Christos **a condamnat orice formă de desfrânare și orice relație trupească în afara căsătoriei dintre un bărbat și o femeie**.

De la această minciună d-na D.B. merge la altele, precum

„De ce acest tăcere a lui Isus?”

Poate pentru că **iubirea sinceră între două persoane adulte și consimțitoare nu merită să fie denunțată**, ci respectată.

Poate pentru că **alegerea unui partener de viață ține de intimitate și de libertatea personală**, și nu ar trebui să privească comunitatea.

Iubirea — fie între un bărbat și o femeie, între doi bărbați sau între două femei — **rămâne o legătură umană**, o căutare de apropiere, de complicitate, de fidelitate.

De ce ar trebui să o reglementăm, să o judecăm sau să o condamnăm?”

Vom răspunde pas cu pas acestor minciuni:

a) Nu există acea așa-zisă tăcere, Iisus Christos a binecuvântat o singură unire cu relații trupești, căsătoria între un bărbat și o femeie, osândindu-le pe celelalte ca desfrânare și preadesfrânare.

b) Iubirea sinceră **exclude** provocarea răului persoanei iubite. Iubirea sinceră este cea întru Iisus Christos, nu în sex, nu sexual.

Iubirea sinceră dintre părinți și copii **exclude sexul**. Iubirea sinceră dintre frați **exclude sexul**. Iubirea sinceră dintre bunici și nepoți **exclude sexul**. Iubirea sinceră dintre călăreț și calul lui **exclude sexul**. Etc., etc.

Convingerea păgână după care iubirea este obligatoriu sexuală se află cu totul în afara adevărului.

Doi bărbați care se iubesc sincer (deci întru Iisus Christos) **vor exclude totdeauna**

sexul dintre ei. Atât pentru răul spiritual adus, cât și pentru cel medical. Două femei care se iubesc sincer **vor exclude totdeauna sexul dintre ele.** Exact din aceleași motive.

c) Alegerea partenerilor de viață este repetat discutată în **Biblie**. Deci pretenția că „nu ar trebui să privească comunitatea” este 100% păgână. Da, ține de libertatea personală alegerea unui partener de viață, dar **nu** și fuga de consecințe, care este de la Satana. Cel care se pretinde Creștin, adică ucenic al lui Christos (Fapte 11:26), va asculta de Acesta. Iar dacă nu, își va asuma consecințele alegerilor, fără să se răzvrătească cerând schimbarea Învățăturii lui Dumnezeu.

d) Iubirea **nu** este doar o „legătură umană”, nici măcar la Păgâni. Doar Ateii au asemenea idei. Pentru Creștini, însă, iubirea este întru Dumnezeu ori este patimă.

Deoarece preia ideile ateiste privind iubirea, d-na D.B. nu reușește să vadă că iubirea fără Dumnezeu este minciună. Și că includerea relațiilor sexuale în forme de iubire în care Dumnezeu **nu le-a inclus** este răzvrătire împotriva Acestuia, nu iubire.

e) Trebuie să cântărim, judecăm, laudăm, binecuvântăm sau condamnăm toate după cum sunt de la Dumnezeu sau nu, altfel înseamnă că ne-am lepădat de El.

Din păcate – la figurat și la propriu – d-na D.B. continuă cu speculațiile și principiile ateiste pe post de argumente teologice creștine.

De exemplu, d-sa pretinde că

„Este dificil, dacă nu absurd, să credem că cineva **alege** să fie homosexual sau heterosexual.

Numeroase persoane mărturisesc că **orientarea lor li s-a revelat**, nu că au ales-o.”

Se poate vedea lipsa oricărui argument teologic pentru afirmațiile d-sale. Deși **Biblia** mărturisește repetat că toată desfrânarea vine din despărțirea de Dumnezeu, d-sa ignoră textul biblic despre care, totuși, discută.

Pe post de argument aduce simțăminte personale, în fapt lipsite de orice valoare argumentativă: „poate”, „este dificil să credem”, „este absurd să credem” etc.

Doar că pentru asemenea termeni deja trebuie o argumentare, fără de care suntem în lumea vorbirii mincinoase.

Mai mult, chiar în cele două fraze de mai sus d-sa se contrazice grav.

Căci spune „numeroase persoane mărturisesc că orientarea lor li s-a revelat”, dar nu vede că

- asta înseamnă că sunt și alte persoane ce au altă mărturie

- asta înseamnă că înainte de „revelare” persoanele în cauză aveau altă orientare.

Însă de această dată, **total incorect**, d-na D.B. nu se întreabă *de la cine a fost revelarea*.

Căci de vreme ce cuvântul lui Dumnezeu este imuabil – cum zice chiar d-na D.B. citând Isaia 40:8 și Luca 21:33 – atunci imuabilă este și osândirea homosexualității.

9.4. O concluzie tristă

Într-o tristă înstrăinare de Cuvântul lui Dumnezeu d-na D.B. proclamă:

„În concluzie:

Scrierile lui Pavel nu pot proveni de la Dumnezeu.

Dacă trebuie să alegem un model, **să-L alegem pe Hristos:**

- **Cel care primește**, care ridică, care vindecă.
- **Cel care nu judecă, ci iubește.**”

Textul acesta, bazat pe manipulare emoțională, cuprinde un șir de blasfemii, adică minciuni împotriva lui Dumnezeu – sau păcat împotriva Duhului Sfânt.

a) Am văzut limpede, pas cu pas, că scrierile pauline urmează pretutindeni Învățătura lui Dumnezeu. Pe post de argumente pentru o separare între cele două d-na D.B. fie a adus citate ciuntite, fie a ascuns toate citatele care o contraziceau, fie a folosit prejudecăți și principii ateiste drept ”argumente teologice”.

b) Sfântul Apostol Pavel a promovat sistematic pe Iisus Christos drept model suprem (un exemplu la I Corinteni 1:1-31).

c) Fiul lui Dumnezeu ne-a spus nouă să nu osândim, nu și-a interzis Lui aceasta. Iarși d-na D.B. face, intenționat sau nu, confuzia termenilor. Chiar și nouă ni s-a cerut să cercetăm bine oamenii, ca să îi deosebim pe cei buni de cei răi, după cum se vede și la Matei 7:15-20.

d) Iisus Christos **primește pe cel care nu rămâne în păcatul său și îl osândește pe cel care rămâne în păcat!**

Este atât de clar acest lucru, atât de bine arătat în **Evangheliile**, încât este cutremurător să vezi ignorat asemenea adevăr!

Dăm doar câteva exemple:

Matei 5:13 (dacă sarea se va strica, adică cei credincioși vor reveni la păcate, se va arunca afară și călca, adică se vor osândi);

Matei 10:28 (ascultarea de diavol duce și trupul și sufletul în lad);

Matei 11:16-24 (Iisus îi osândește pe cei care nu L-au primit);

Matei 21:19 (Iisus blestemă smochinul neroditor; a se pune în paralel cu Luca 13:6-9 și Ioan 15:1-6 spre a se vedea că este pildă pentru oameni);

Matei 22:1-14 (sunt osândiți cei care nu Îl ascultă precum și cei care se întorc la păcate)

Matei 23:13-39 (Mântuitorul îi osândește pe cărturarii și fariseii fățarnici).

Și, în sfârșit, mai dăm și acest exemplu:

După aceea Iisus l-a aflat în templu și i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău! (Ioan 5:14)

Prin urmare, imaginea unui ”Iisus” care primește desfrânații de orice fel fără ca aceștia să lupte cu patimile este 100% mincinoasă.

e) Iisus Christos este Calea, Adevărul și Viața (Ioan 14:6), nu doar iubire. Iubirea fără adevăr este patimă oarbă, adevărul fără iubire este minciună stearpă. Am arătat la punctul dinainte felurite pasaje biblice care arată și aceste lucruri. Sfântul Apostol Ioan spune limpede: *aceasta este iubirea, ca să umblăm după poruncile Lui* (II Ioan 1:6).

Astfel ne întoarcem la punctul de mai sus și vedem adevărul mărturisit chiar de Domnul:

Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului (Ioan 5:22)

Deci, după mărturia Domnului, a **Evangeliei** și a Bisericii lui Dumnezeu, **Iisus Christos judecă**.

Da, Christos nu se face judecător în cadrul societăților umane (Luca 12:14). Dar întrebarea

Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi? (Luca 12:14)

are, ca toate cuvintele Domnului, un înțeles adânc.

Dacă suntem Creștini, atunci Dumnezeu L-a pus pe Fiul Său Judecătorul nostru (Ioan 5:22).

Dacă nu Îl avem pe Fiul lui Dumnezeu **și** ca Judecător, alături de Mântuitor, Învățător, Mare Arhiereu și Împărat, Îi negăm puterea împărătească și suntem în răzvrătire împotriva Sa.

Prin urmare, nimic adevărat în tot discursul anti-paulin și anti-Christos al d-nei D.B.

10) D-na D.B. crede că Apostolul Pavel este în contradicție cu modernitatea privind exercițiul fizic

10.1. Este Sfântul Apostol Pavel împotriva exercițiului fizic?

Atacul de aici al d-ne D.B. pleacă de la textul de la I Timotei 4:8, care în versiunea ortodoxă sună astfel:

Căci deprinderea trupească la puțin folosește, dar dreapta credință este spre toate de folos, având făgăduința vieții de aici și a vieții ce va să vină. (I Timotei 4:8)

D-na D.B. folosește versiunea Cornilescu 1924, cu expresia *exercițiul trupesc* în loc de *deprinderea trupească* și *evlavia* în loc de *dreapta credință*.

Deosebirea este neînsemnată, mai ales în context.

Dar care este contextul?

D-na D.B. pretinde că de vreme ce Apostolul Pavel spune că deprinderea trupească ("exercițiul trupesc" în versiunea d-sale) folosește la puțin în comparație cu evlavia (dreapta credință), înseamnă că acesta disprețuiește deprinderea trupească și se contrazice cu realitatea și cu el însuși.

Ca urmare, se lansează într-o încercare de a dovedi folosul medical și social al exercițiului trupesc.

Ni se oferă astfel o altă argumentație *non sequitur*, adică o argumentație care nu are treabă cu concluzia.

Este de o logică elementară faptul că dacă un lucru prețios este „puțin folositor” față de altul, înseamnă doar că acesta din urmă se află foarte sus față de primul. Și nu că primul încetează să mai fie prețios din alte perspective.

Și, oare, nu este *dreapta credință* sau *evlavia*, adică **trăirea Credinței lui Iisus Christos**, incomparabil mai presus decât exercițiul fizic?

Evident, pentru d-na D.B., nu este așa. Dânsa pune mai mare preț pe îmbunătățirea sănătății, calității vieții și longevității decât pe evlavie.

Dar cum stau lucrurile, întru Christos, pentru Creștini?

Și repetăm întrebarea:

Ateii pun, este adevărat, mai mare preț pe „calitatea vieții” decât pe orice altceva. Dar Creștinii?

Ucenicii Aceluia care a zis „*în lume necazuri veți avea*” (Ioan 16:33) o să pună ei accentul pe „calitatea vieții” și „longevitate”?

Sau o să fie atinși de „stres, anxietate și tulburări depresive” aceia care primesc bucuria și pacea lui Christos (Ioan 14:27 și 15:11)?

Într-adevăr, pentru cei înstrăinați de Dumnezeu chiar viața în lux este o povară, un stres, un izvor de anxietate și tulburări depresive.

Dar pentru cei care trăiesc în Dumnezeu chiar și în încercări strălucește pacea lui

Dumnezeu, care covârșește orice minte (Filipeni 4:7).

Vedem adevărul acesta în Istoria Bisericii.

Întâi, prin felul în care Ucenicii Domnului au disprețuit averi, poziții sociale și propriul trup. Căci nu s-au rușinat să fie torturați – deși aceasta însemna stricarea trupului. Însă, închinându-l lui Dumnezeu toate suferințele lor – ca și toată viața lor – aveau încredere în Cel care A promis Împărăția Cerurilor celor care fac aceasta.

Apoi ucenicii Ucenicilor Domnului, care au trecut prin batjocuri, bătaii, chinuri cumplite, adesea până la moarte. Și nu s-au lepădat de Iisus Christos, căci *dreapta credință este spre toate de folos*, în Veșnicie. Pe câtă vreme ce deprinderea trupească își încheie rostul cu moartea – sau cu felurile boli care incapacitează omul.

Aceeași lege o vedem la oamenii lui Dumnezeu de atunci și până astăzi.

Sub Comunismul urător de adevăr, doar în România au fost persecutați direct și sistematic peste **un milion de Creștini Ortodocși care nu s-au lepădat**. Lipsiți, strâmtorați, rău primiți de societate și chiar de foștii prieteni, ei au privit ca infinit mai scumpă Viața Veșnică decât trupul, averile sau starea socială.

Altfel spus, argumentul d-nei D.B. este valabil pentru cei necredincioși. La aceștia, într-adevăr, dreapta credință și/sau evlavia înseamnă mai puțin decât exercițiile fizice.

Însă într-o analiză creștină, așa cum pretinde d-na D.B. că vrea să facă, evlavia și/sau dreapta credință valorează infinit mai mult decât exercițiile fizice.

Și nu pentru că acestea ar fi rele²⁰, doar că sunt precum părțile mai ușoare ale Legii Vechi, aplicându-se aici cuvântul Mântuitorului de la Matei 23:23 *pe acestea trebuia să le faceți* (aici, evlavia și dreapta credință) *și pe acelea să nu le lăsați* (exercițiile trupesti).

10.2. De ce este nevoie de măsură și față de grija pentru trup?

D-na D.B. invocă sub pretextul contraziceri de sine a Apostolului Pavel textul

Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu și nu sunteți ai voștri? (I Corinteni 6:19)

Și întreabă retoric, amintita d-nă,

„De ce atunci să minimizăm importanța exercițiului fizic care întreține acest „templu”?”

Observăm aici că d-na D.B. se ferește de cuvintele Mântuitorului pe subiect. Noi, însă, le cităm:

Nimeni nu poate să slujească la doi stăpâni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți și lui Dumnezeu și lui Mamona (Matei 6:24)

Observăm aici că este pus în contradicție cu Dumnezeu acel zeu numit Mamona, **zeul lăcomiei materiale**.

Desigur, d-na D.B. ar putea pretinde că acest cuvânt nu are legătură cu *trupul* sau

²⁰ A se vedea lucrările *Ortodoxia și artele marțiale* sau *Cum luptau Românii?*, de Mihai-Andrei Aldea, spre a se vedea poziția creștină față de sport. Este una pozitivă, dar nu idolatră.

exercițiile trușști. Doar cã Însuși Domnul continuã la Matei 6:25-34 cu **condamnarea grijii excesive pentru trup.**

Este, de fapt, ceea ce spune și Sfântul Apostol Pavel, dupã Christos, atunci când zice

Sã umblãm ca ziua, nu în orgii²¹ și în beții, nu în desfrãnãri și în fapte de rușine, nu în ceartã și în pizmã.

Ci îmbrãcați-vã în Domnul Iisus Christos și grija de trup sã nu o faceți spre pofte.
(Romani 13:13-14)

Din greșealã sau dinadins, d-na D.B. nu pune cuvintele biblice în context. Altfel s-ar vedea foarte limpede cã Sfântul Apostol Pavel spune exact ceea ce zice și Mântuitorul.

Implicit, s-ar vedea cã și acuzațiile pe temã ale d-nei D.B. sunt absolut gratuite.

²¹ În originalul vechi-grecesc se folosește cuvântul *κώμοις* (coimos) care înseamnă *orgii* sau „petreceri zgomotoase cu mâncare peste măsurã și alte plăceri”.

11) D-na D.B. crede că Apostolul Pavel greșește cerând femeilor îmbrăcăminte decentă

D-na D.B. pleacă în acest atac de la ostilitatea față de o practică ebraică foarte veche și foarte importantă (Numeri 5:15-31), susținută și de Sfântul Apostol Pavel: anume datoria bărbatului de a se ruga cu capul descoperit și a femeii cu capul acoperit.

Ca punct de plecare în atac, d-sa citează textul de la I Corinteni 11:4-7, împotriva căruia nu aduce niciun argument logic.

Dimpotrivă, repetând iarăși practica citării unor fapte fără legătură cu subiectul (eroarea logică *non sequitur*) apelează la Ioan 7:24 și chiar I Samuel (I Regi) 16:7: texte prin care se osândește *judicarea oamenilor după înfățișare*.

Merită observată aici **altă contradicție** în sistemul logic al textului – implicit al autoarei. Astfel, d-sa afirma că

„Legea împărătească învață egalitatea și iubirea universală.”

pretinzând și că Domnul Iisus nu judecă pe nimeni, implicit că nu sunt Creștini cei care îi judecă pe alții.

Dar, pe de altă parte, citează texte prin care oamenii lui Dumnezeu, întru Dumnezeu, judecă și osâdesc pe cei care judecă pe oameni după înfățișare.

D-na D.B. nu vede această contradicție, așa cum nu vede contradicția poziției „nu judecăm” cu valul de acuzații (false), invective, prejudecăți, judecăți și osânde pe care le aruncă asupra Sfântului Apostol Pavel.

Este aceeași poziție ca și în cazul **Bibliei**, unde d-sa crede că poate cere schimbarea dar Sfântul Apostol Pavel nu are dreptul să spună ceva.

Și aici d-na D.B. săvârșește fără nicio problemă exact faptele pe care le interzice atât Apostolului Pavel cât și tuturor Creștinilor.

Dar să ne întoarcem la text și să vedem ce legătură au textele – despre judecarea oamenilor după înfățișare – cu afirmațiile pauline.

Argumentul d-sale pentru așa citări este părerea că

„Aceste versete [I Corinteni 11:4-7 n.n.] arată clar că Pavel stabilește reguli stricte în ceea ce privește aparența exterioară, în special pentru femei.”

Deci – sugerat, dar nu exprimat – că Sfântul Apostol Pavel ar manifesta și promova *judicarea oamenilor după înfățișare*.

Este însă vorba despre înfățișarea femeilor, așa cum pretinde d-na D.B.?

Pretenția este evident străină adevărului, câtă vreme

a) Sfântul Apostol Pavel se adresează și bărbaților, nu doar femeilor

b) bărbatul poate avea mii și mii (dacă nu zeci de mii) de aranjamente capilare ce respectă cerința menționată

c) femeile pot avea și au nenumărate obiecte capilare, cu nenumărate variante, care îndeplinesc cerința menționată

d) cuvântul este despre cum se stă la rugăciune, iar nu despre cum se iese în lume

O să amintim aici despre plase de păr, năframe, eșarfe, basmale, pălării, căciuli, coifuri, șepci și alte asemenea denumiri ce constituie doar o acoperire generală pentru nenumărate tipuri, sub-tipuri și variante.

Fapt ce dovedește absolut clar **faptul** că „regulile stricte” pauline sunt o fantasmagorie.

Merită subliniat aici că nu este vorba despre „aparența exterioară”, căci Creștinii se rugau în ascuns, nu în societate. Așa cum se roagă Creștinii prizoniți în țările islamice, de pildă.

Îndemnul de a respecta anumite reguli atunci când suntem la rugăciune este de cel mai elementar bun simț.

Trece de absurd să explici unui sau unor adulți că într-o întâlnire cu cineva superior e nevoie să ai o ținută ce exprimă respectul față de acel cineva. Cu atât mai mult la rugăciune, adică în întâlnirea cu Dumnezeu – ori cu Sfinții lui Dumnezeu, prietenii Săi – este nevoie de o ținută care exprimă respect.

Duhul Sfânt, prin Apostolul Pavel, pune cerințe foarte ușoare pentru o asemenea ținută respectuoasă.

Și, ca să fim sinceri, mai ușoare pentru femei decât pentru bărbați.

Am văzut de nenumărate ori femei cu capul descoperit la slujbele de vară în numele feminismului; dar cu căciuli groase și frumoase în timpul slujbelor de iarnă, atunci când izbea frigul. Între timp bărbații erau cu capul descoperit nu doar vara, ci și iarna, chiar dacă le înghețau urechile de ger.

Și am văzut atâtea femei creștine care, cu o eșarfă de mătase ori o maramă fină pe cap vara împlineau porunca Duhului Sfânt fără nicio suferință trupească.

Prin urmare, nu femeile au ceva de suferit prin amintita regulă. Au de suferit bărbații, cei pe care d-na D.B. i-a scos, incorect, din analiză. Astfel, din nou autoarea scoate din context unele texte pauline, apelând apoi la manipulări emoționale și citate fără legătură cu subiectul.

12) D-na D.B. are o concluzie

În fapt, d-na D.B. își reia acuzațiile la adresa scrierilor pauline și a Sfântului Apostol Pavel, acuzații pentru care nu a adus nici măcar un singur argument valid. Începând cu acuzația de „apostol secret” și până la „justificarea sclaviei”.

Adaugă și alte blasfemii celor deja proferate, precum minciuna după care „Isus învață iubirea necondiționată”, afirmație în directă contradicție cu Învățătura lui Iisus Christos. Am arătat mai sus, la subpunctele **3.1.** și **9.4.**, lit. **d)**, un șir de texte care arată adevărul în această privință.

În sfârșit, d-sa trece de la o frază ce mai păstrează o urmă de decență la una de o virulență demonică. Cităm (încercând o formatare apropiată de cea originală):

„Pentru mine, Pavel nu este un apostol al lui Hristos, ci un adversar al lucrării Sale, un semănător de diviziune și reguli omenești.

Apostolul Pavel este Apostolul Diavolului.

Scrierile lui Pavel nu mai au ce căuta în Biblie.”

După încununarea șirului de răutăți și acuzații gratuite, început cu multă laudă de sine, d-na D.B. se semnează

„Cu multă dragoste”.

Vom trece aici peste întrebările firești²² și mergem la concluziile analizei de față:

²² Precum *dragoste de ce?* și *dragoste de cine?*, căci de adevăr și de Dumnezeu nu se găsesc în textul d-sale.

Concluzii la textul d-nei D.B.

După cum am văzut, nici măcar una dintre acuzațiile d-nei D.B. nu este ancorată în realitate.

Sfântul Apostol Pavel a fost chemat la apostolat în public, nu în secret. Convertirea sa a fost în public, nu în secret. Propovăduirea sa a fost de la început și până la sfârșit în public. Învățătura sa a fost confirmată de ceilalți Apostoli și de toată Biserica. Atât atunci, în primul secol creștin, cât și secolele următoare. Toate spusele Apostolului Pavel sunt după Învățătura lui Dumnezeu din **Vechiul și Noul Testament**.

Aceste sunt lucruri dovedibile prin toată Istoria Bisericii, ca și prin mărturia **Scripturii**, de care ne-am folosit în analiza noastră.

Argumentația în sine este atât de greșită și imorală încât nu ar merita, în sine răspuns. De aceea răspund *la cerere* (adică la cererea de răspuns a d-nei D.B. și nu numai), iar nu *cererii* (adică „argumentației”).

Deși d-na D.B. pretinde că lucrarea pe care mi-a și ne-a trimis-o este realizată „după o reflecție îndelungată și profundă” de „mai mulți ani”, lucrarea este de extrem de proastă calitate.

Am încercat cu răbdare să găsesc un singur argument coerent, logic, la subiect, dar nu există.

Dimpotrivă, textul d-sale este construită pe un șir de erori logice fundamentale, însoțite de ciuntirea textelor biblice și apelul la valori ateiste drept criteriu teologic creștin. Mai mult, este evidentă folosirea unei cantități inutile de text pe acoperirea – conștientă sau nu – a erorilor logice, a ciuntirilor de text biblic și a manipulărilor folosite.

Richard Whateley²³ spunea:

„O foarte *îndelungată* discuție este unul dintre cele mai eficiente văluri pentru *eroarea logică*; ... o *eroare logică*, a cărei formulare cu greu... ar înșela chiar și un copil, poate înșela jumătate din omenire dacă este *diluată* într-un volum cvadruplu.”

Conștient sau nu, asta face textul d-nei D.B.

²³ Richard Whateley (1787-1863), originar din Londra, matematician, logician, economist, retor, teolog și filosof.

Deși lucrarea nu dovedește nici măcar o singură greșeală a Sfântului Apostol Pavel, dovedește în schimb faptul că nu oricine poate să facă teologie. Și că d-nei D.B. i-ar fi fost mult mai bine dacă în loc să încerce să îi învețe pe alții stătea cu mântuitoare smerenie în ascultare față de Biserică.

Deschiderea trufașă a unui text teologic este o auto-condamnare.

Invocarea adâncimii reflecției, timpului reflecției, diplomelor, titlurilor, nivelului de inteligență etc. este în fapt o mărturie a conștiinței, mărturie ce recunoaște fragilitatea așaziselor argumente. Fragilitate pe care încearcă să o compenseze prin apelul la autoritate (cum se numește acest tip de argumentare falsă).

Dar scris este

*Eu zădărnicesc semnele mincinoșilor și pe ghicitori îi fac să fie nebuni, **rușinez pe cei înțelepți și înțelepciunea lor o fac în nebunie.*** (Isaia 44:25)

Deci invocarea inteligenței, studiilor sau altor asemenea indicatori lumești este exact ceea ce nu se face într-un text care se vrea teologic. Discuția, argumentația, discursul trebuie să fie la subiect, cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste de adevăr.

Din acest punct de vedere nu putem sublinia îndeajuns practica necinstită a ocolirii textului biblic de către d-na D.B. de câte ori știe că o contrazice.

Între aceste texte cităm o mărturie esențială despre scrierile pauline și Sfântul Apostol Pavel, pe care o dă Sfântul Apostol Petru atunci când spune

*Și îndelunga răbdare a Domnului socotiți-o drept mântuire, precum v-a scris și iubitul nostru frate Pavel după înțelepciunea dată lui, cum spune despre acestea în toate epistolele sale. În care sunt unele lucruri cu anevoie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte **Scripturi**, spre a lor pierzare.* (II Petru 3:15-16)

În cazul de față exact acest lucru se întâmplă, căci d-na D.B. se osândește pe sine atunci când osândește un sfânt apostol al lui Dumnezeu.

D-sa vrea să schimbe **Biblia** pentru că nu îi pică bine faptul că sunt mustrate acolo rătăcirii la care d-sa aderă. Este o practică veche, care duce sistematic la osândirea celor care nu se pocăiesc – osândire cu atât mai gravă dacă înșelarea capătă adepți.

Dumnezeu să ne apere și să ne păzească întru adevărul Său, pentru dragostea Sa, totdeauna, acum și pururea și în vechii vecilor!